

poškodovana, da ju bo potrebno evakuirati s helikopterjem. Slovenski del odprave je svoje aktivnosti na gori zaključil, David in Goran pa sta po temeljitem premisleku izrazila željo, da bi še enkrat poskusila. Spoštujemo njuno odločitev in sklenemo naročiti nosače 30. junija. Tako jima ostaja dovolj časa za en resen poskus. Tomaž bo moral predčasno zapustiti bazo, da bo uredil letalske karte za pot proti domu, sam pa bom organiziral nosaški transport in čiščenje baze. Če bo šlo po sreči, bomo namesto 4. avgusta doma že sredi julija.

Nor, vlažen veter s severa nosi napol dež, napol sneg po dolini navzdol. Ta veter iz Tibeta je vedno prinašal lepo vreme, sedaj pa niti tega ne več.

Rezultat celonočnega divjanja severnika je podrt kuhinja, toda ko s končno jasnega neba posije sonce, se tudi veter začne umirjati. Včeraj sta Tomaž in Rado oblikovala in izdelala spominsko ploščo za Boštjana in danes jo bomo odnesli na pokopališče gore K2.

Južni greben K2 se proti dolini še enkrat dvigne v lepo goro z imenom Angelus, potem pa se dokončno spusti na ledenik. Le nekaj metrov nad njim se malo razširi in prav ta prostor so že pred desetletji izbrali za mesto, kjer bodo pokopavali najdene žrtve gore, izginulim in vsem, ki so ostali na gori, pa v spomin pustili spominska obeležja. Američani, ki so leta 1939 na istem

mestu postavljali prvo obeležje, niso mogli niti slutiti, kako veliko bo postalo to pokopališče na strehi sveta.

Malo čez deseto krenemo navzdol po morenskem robu in nato čez ledenik proti desni. V dobre pol ure smo v znožju grebena. Med rahlim vzpenjanjem nanj — glej čudež! Sredi samega ledu in skal naletimo na mah in drobno cvetje, kot da bi se narava po svoje hotela pokloniti žrtvam mogočne gore.

Že smo pri prvih spominskih ploščah. Skoraj po vrsti si slede od prvega, Američana **Dudleya Wolfa** iz leta 1939, do Mehičana **Adriana Beniteza** iz leta 1992. Kot 29. smrtna žrtev v zgodovini gore se jim je 15. junija pridružil še naš **Boštjan Kekec**.

Kako žalosten je mimohod ob ploščah! V spominu mi z globokim spoštovanjem odzvanjajo svetovno znana alpinistična imena: **Nick Estcourt, Tadeusz Piotrowski, Renato Casarotto, Wojcieh Wroz, Alan Rouse** . . .

Boštjanovo ploščo s klinom pritrđimo v skalo in zraven položimo slovensko zastavo in križ. Potem se spoštljivo odmaknemo in s Tomažem poveva vsak nekaj besed . . . »Boštjan, radi smo te imeli in ne bomo te pozabili. Veliko si prispeval k temu, da nam je uspelo. Hvala ti za vse in oprost. Res ti nismo mogli pomagati . . .«

Spoštljivo, svečano in otožno je na tem pokopališču na grebenu. Zrak je poln spominov

Preminul je prof. dr. Eduard Rabofsky

Petnajstega junija 1994 je na Dunaju za posledicami srčne bolezni preminul pravnik, univ. profesor **dr. Eduard Rabofsky**, ki smo ga poznali zlasti udeleženci posvetov o varnosti v gorah v Kaprunu.

Od mladih nog je bil aktivist delavskega gibanja. V viharnih časih Avstrije med obema svetovnjima vojnama se je izučil za avtomehanika, bil pogosto brez službe in prestajal tudi grozote nacističnih zaporov in justice, ki so ugonobili mnogo njegovih prijateljev in brata. Verjetno ga je po drugi svetovni vojni prav to usmerilo v študij prava, ki ga je z doktoratom zaključil že leta 1948, nakar se je posvetil pravu, zlasti pravni problematiki kmečkega in delavskega sloja, boju proti vojnemu hujskaštvu in rasizmu. Do smrti je ostal pobornik za človekove pravice. Mladinec napredno usmerjenega združenja Prijateljev narave je postal že davnega 1925. leta in se je kasneje razvil v dobrega alpinista. Nedvomno si je prav kot gornik izoblikoval izhodišča za kasnejše intenzivno delo pri oblikovanju načel in institucij varnostne kulture v gorah.

Priložnost se je ponudila po hudi nesreči v plazu v Radštatskih Turah leta 1965: že leto dni

kasneje je v sodelovanju z Delavsko zbornico v Salzburgu ustanovil Avstrijski kuratorij za varnost v gorah, katerega tajnik in znanstveni vodja je bil dolga leta. Kuratorij je leto za letom prirejal posvete v Kaprunu, ki jim ni bilo para nikjer na svetu; v dveh desetletjih in pol so se znašle na dnevnem redu najrazličnejše za napredek in varnost gornikov in smučarjev nadvse zanimive teme. S sodelavci je poskrbel, da je vsebina referatov ostala ohranjena v zbornikih, ki danes niso nič manj zanimivi in poučni kot nekoč.

K njegovim dosežkom in zaslugam lahko štejemo tudi ustanovitev Katedre za gorske nesreče v Salzburgu in Instituta za plazove v Innsbrucku; trdno je bil prepričan, da nesrečam zgolj s pripovedovanjem in priložnostnimi komentarji, čeprav pravilnimi, ne moremo biti kos. Iskal je mehanizme nastanka in učinkovite prijeme za preprečevanje nesreč.

Ob njegovem odhodu se doktorja s hvaležnostjo in spoštovanjem spominjam kot eden izmed njegovih znancev iz Slovenije. Ostal nam bo v spominu kot naklonjen prijatelj in učenik, čigar delo in prijemi so bili zgled, ki je prispeval tudi k našim petim posvetom na temo Gore in varnost in k našim prizadevanjem za varnost v gorah.

Pavle Šegula